

VĚDA ZNOVU OBJEVUJE ANDĚLY

V době, kdy se i vysocí církevní hodnostáři přestávají tajit tím, že již nevěří na anděly, zažíváme překvapivý obrat: vědecká zkoumání nás přivádějí k důkazům, že středověká nauka o andělech přece jen mluvila pravdu. Tvůrčí osobnosti v dějinách čerpají inspiraci z tajemných hlubin duše – a zachycují shodné estetické, filozofické, náboženské a státnické impulzy ve stejnou dobu po celé Zemi. Bez ohledu na to, zda jsou to ateisté, křesťané nebo indiáni, podávají všichni zprávy o stejných nebo podobných vnitřních zjeveních. Tato zjevení odpovídají tradičním pravzorům, andělům a božstvům, a v dějinách se střídají v cyklickém časovém sledu, který byl znám ještě středověkým křesťanským a arabským učencům a pochází z pokladu babylónské chrámové moudrosti. Závěr bratislavského matematika a sofiologa RNDr. Emila Páleše, CSc. je jednoznačný: angelologie nebyla spekulací! Vyplývá to z více než patnáctiletého komplexního výzkumu vln tvořivosti v dějinách za pomoci exaktních metod matematické statistiky. Univerzitní oponenti prohrávají 1:0. Skeptici zuří a církev je na rozpacích. Odvěká moudrost vzlétla z vlastního popela, omlazená a jasnější než kdykoli předtím.

Obraz světa

Oč krásnější a ušlechtlejší byl obraz světa našich praotců než ten, o kterém naše děti učíme dnes na univerzitách. Vesmír nevznikl „velkým třeskem“, ale vznešené bytosti, pravzory ctností, ho vyzpívaly, vyslovily jako umělecké dílo. Příroda byla živá, oduševnělá, inteligentní – nikoli stroj či chemická řetězová reakce. Člověk nebyl vedlejším produktem závodů ve zbrojení mezi sobeckými geny, ale korunou tvorstva. Nebyl jen zvíře s větším mozkiem, ale duchovní bytostí, pocházející z hvězd. Nebyl nesvobodnou loutkou, ovládanou triky hormonů, ale bytostí obdařenou tajuplnými silami a schopnostmi přetvářet hmotu. A pozemské dějiny nebyly bezcílým a smysl postrádajícím hemžením náhod a sobeckých zájmů – byl to velkolepý plán a Země byla dějištěm dramatického zápasu mezi mocnostmi vesmírného dobra a zla. Andělé a padlí andělé zápasí o lidskou duši a činy pouhých smrtelníků rozhodují o tom, na kterou stranu se nakloní miský vah.

Nejuznávanější středověký angelolog, Dionýzios Areopagita, rozdělil anděly do třech úrovní po třech chórech. Na stropěch kostelů (například v kostele sv. Marka v Benátkách či sv. Sofie v Kyjevě) bývalo vyobrazeno všech devět chórů i s jejich příslušným posláním. První a zároveň nejvyšší úroveň představují serafové, cherubové a trůny. Ti stvořili nebeská tělesa a hmotě vtiskli struktury, které dnes objevujeme jako fyzikální a chemické zákony. Panstva, síly a mocnosti tvoří druhou úroveň. Jsou inteligencí rostlinné a živočišné říše. Vývoj forem živé přírody je v podstatě myšlenkou andělů druhé úrovně. Třetí a nejnižší úroveň představují knížectva, archandělé a andělé. Nejznámějším posláním andělů je být duchovními ochránci člověka. Archandělé inspirují dějinné a kulturní epochy. Vlivem knížectví se formují a vedou národy či etnické skupiny. Třetí úroveň tedy inspiruje kulturu a odrazem její činnosti jsou dějiny.

Existují andělé?

Podle tradice se v dávných dobách zjevovali patriarchům; ale i v církvích se koncem středověku v anděly již pouze věřilo a počínaje 19. stoletím se ztrácí i tato víra. Století, v němž slavil svůj triumf materialismus, představu okřídlené bytosti potichu vypustilo jako nepotřebnou při výkladu světa. Jen lidské srdce se jí nevzdalo ani na mučidlech vědeckého rozumu. Ve dvacátém století se andělé vracejí v záplavě žánrů „fantasy“ a „andělských

kurzů“. Tyto kurzy pracují s tvůrčí představivostí, avšak mají jeden nedostatek. Více než pravdu hledají příjemné duševní stavy a představy a nekladou si otázku, zdali tyto vize nádherných bytostí odpovídají něčemu skutečnému anebo existují pouze v mé hlavě. A jak je možné odlišit pravé zjevení od pouhé fantazie?

Zeptejte se, řekněme, na archanděla Gabriela – kolik lidí, tolik názorů. Skutečný angelolog nezačíná autosugescí, ale nesobeckou službou světu, obětí. Ta ho zviditelní v očích duchovních bytostí a připraví na přijetí pravé inspirace. A svoji vnitřní vizi si prověřuje na zkušebním kameni praktické reality, aby ji očistil od sebeklamů. Pravé duchovní poznání nám musí poskytnout účinnou schopnost porozumět přírodě, dějinám a člověku, neboť se jím spojujeme s tvůrčími inteligencemi, jež podmiňují evoluci, světové dění a lidské osudy. Přítomnost těchto bytostí však nelze koupit, vyprositi ani vynutit. Zjeví se tomu, komu chtějí a kdo si to zaslouží.

Sedm archandělů a střídání věků

„Slavný císaři! Je názorem mnoha osobností starých časů, že tento stvořený svět je z vůle Nejvyšší Inteligence (kterou je Bůh) uspořádán a usměřován druhotnými inteligencemi... mezi nimi sedmi duchy, kteří jsou ustanoveni vládci sedmi planet... ze kterých, od počátku nebe a země, každý vládne světu 354 let a 4 měsíce po pořádku“.

Těmito slovy uvádí v roce 1509 Johannes Trithemius, opat kláštera v Sponheime, svůj spis „O sedmi duších, kteří řídí oběhy nebeských sfér“, věnovaný císaři Maxmiliánovi. Trithemius zde jako jeden z posledních tlumočích starou moudrost, kterou již před ním zaznamenali Petr Abano nebo Abraham ibn Ezra. Teprve nedávno se zjistilo, že se o ni ve svých proroctvích opíral i Nostradamus.

Kořeny nauky o střídání věků sahají k sedmibožstvu uctívanému v babylonských chrámech. Sedm bohů a bohyní – Sín, Nabu, Inanna, Šamaš, Nergal, Marduk, Ninurta – je sedmi inteligencemi okem viditelných planet ve sluneční soustavě a do křesťanství přešlo pod hebrejskými jmény: Gabriel, Rafael, Anael, Michael, Samael, Zachariel, Orifiel. Kněží občas láteří na „pohanské“ bohy a vůbec si neuvědomují, že jsou to jedny a tytéž bytosti, které v křesťanství uctíváme jako anděly. Církevní otcové si této kontinuity pohanství a křesťanství vědomi byli.

Z Babylónu jsme převzali náš sedmidenní týden, v němž každý den připadá jedné planetě. Chronobiologie až ve 20. století potvrdila, že číslo sedm není svévolnou volbou: člověk i příroda pulzují v sedmidenních (cirkaseptánních) rytmech.

Babylónští kněží jasnovidně pozorovali, že těchto sedm inteligencí se střídá i v mnohem větších časových periodách, a založili na tom svůj posvátný kalendář. Sedm archandělů se střídá v cyklickém kruhu jako 72-letí (menší) duchové času. Každý z nich vládne 72 let a potom uvolní místo dalšímu (podobně jak v pohádce O dvanácti měsíčkách). Po 7 krát 72 let (celkem 504 let) se vystřídá všech sedm a na řadu přijde znovu první archanděl. 72 let je jeden platónský den v pohybu zemské osy a (výše uvedené) pořadí střídání inteligencí je dané postupností vládců v jednotlivých stupních zvěrokruhu. 500 let tvoří cyklus sedmi platónských dní čili platónský týden.

Jako větší duchové času se archandělé střídají v obdobích po 354 letech, o nichž hovoří Trithemius. Jako takoví se dostanou na řadu každých 7 krát 354,3 – tj. 2 480 let. Pořadí střídání velkých duchů času je však odlišné. Představíme-li si sféry jako sedm tónů v nebeské stupnici, tvoří v hudbě sfér kvintový kruh: Orifiel, Anael, Zachariel, Rafael, Samael, Gabriel, Michael. O tomto velkém kruhu hovořil i Buddha, když řekl, že velké kolo dharmy se otočí jednou za 25 století a v každém z cyklů přichází jeden nový buddha. Hérodotos naznačuje, že Egypťané znali tento kruh již v archaické době.

Babylónané, Egypťané, Peršané si představovali zvěrokruh jako univerzální vývojovou matici. Zem a svět se vyvíjejí ve dvanácti velkých etapách odpovídajících dvanácti

znamením (křesťansky cherubinům). Menší součásti nebeské klenby odpovídají různým kratším časovým obdobím.

Vlny tvořivosti – záhada antropologie

Vědci předpokládají, že andělé jsou pouze výplodem fantazie anebo metafyzické spekulace, jež je při vysvětlování světa nadbytečná. V různých oborech lidských činností se však zároveň hromadí nevysvětlitelné jevy, které nelze objasnit prostřednictvím oblíbených materialistických koncepcí a jež se odkládají do šuplíku s nálepkou „náhoda“.

Jedním z takových jevů je *tvořivost*. Psychologové ji nedokáží ani definovat, natož odhalit její zdroje. Kulturní antropologie a sociologie zcela selhaly ve snaze vysvětlit vrcholy tvořivosti v dějinách. Je dávno známým jevem, že géniové se v dějinách nevyskytují rovnoměrně rozmístění po časové ose, ale přicházejí v celých skupinách – v „souhvězdích“. Připomeňme si velké hudební skladatele, kteří se hromadně objevují kolem roku 1800, velikány renesančního malířství z období kolem roku 1500 anebo nejzářivější hvězdy světové filozofie, jež se setkávají zhruba v 5. století před Kristem. Jejich nerovnoměrné rozložení je nevysvětlitelné jak z hlediska genetiky, tak i vzhledem k možným souvislostem s obdobími „národní prosperity“, jež by přály rozvoji talentů. Vědci tápavě spekulují o eventuelní „řetězové reakci“ tvořivosti, k níž by z neznámých příčin mohlo dojít v určitých etapách kulturního vývoje.

Tato záhada má však další, hlubší rozměry. Tvořivost často vyvrcholí synchronně (současně) na vícero odlehlých místech na Zemi, mezi kterými neexistuje fyzický kontakt. Její příčiny proto nelze spatřovat v místním vývoji.

Jeden takový synchronismus je velmi dobře znám a popsal jej německý filozof Karl Jaspers. Je to tzv. „axiální epocha“. Po roce 600 před Kristem vystoupili najednou v celém starém světě náboženští reformátoři a myslitelé: Konfucius, Lao'c, Buddha, Džina, Zarathustra, řečtí filozofové a izraelští proroci. Ačkoli o sobě navzájem nevěděli, stěžejní myšlenky, které hlásali, byly stejné. Jak je to možné? Tehdejší mudrci jednohlasně vypovídají, že se jim zjevila duchovní inteligence Slunce (pod různými jmény jako Michael, Apollón, Ahura Mazda). Skutečně: v roce 600 před Kristem se velkým duchem času stal archanděl Slunce Michael, inspirátor filozofie! To, co následovalo, můžeme označit za nejslavnější epochu filozofické tvorby v dějinách. A také další, menší kulminace světové filozofie odpovídají malým michaelským obdobím kolem roku 300, 800, 1300.

Jmenujme největší světové básníky: Homér, Kálidása, Li Po, Abú Nuvás, Dante, Goethe atd. Tvoří 500-letý rytmus, jenž se shoduje s obdobími archanděla Anaela. Jak jinak – vždyť Anael není nikdo jiný než starobabylónská Inanna-Afrodita, bohyně lásky a krásy, zamilovanosti, hudby a básnictví! Podobně je to i s archandělem Rafaelem (tradičním patronem lékařství) a slavnými lékaři. S Gabrielem dosahuje svého vrcholu malířství, se Zacharielem sochařství, s Orifielem dějepis. S příchodem Samaela, anděla smrti, pravidelně každých 500 let vše lehne popelem ve světových bitvách. Archanděl stojí za kulminacemi tvořivosti v matematice, chemii, fyzice, astronomii. Jsou původci střídání uměleckých stylů a kulturních období jako je gotika, renesance, baroko, osvícenství a romantismus. Babylónští mudrci je předpovídali tisíce let dopředu!

Andělé a evoluce

Další oblastí, jež se utápí ve zmatcích, je vývojová biologie. Darwinismus není vědeckou teorií, nýbrž monománií, fixní ideou, do níž lze skutečnost vtěsnat pouze násilím, za cenu neřešitelných kontradikcí a zkreslování údajů. Jakékoli inovace v dějinách Země – řekněme vznik vnější kostry korýšů, páteře u obratlovců, prvních kvetoucích rostlin, oční čočky, parohů nebo ptačích per – by se z hlediska darwinismu mohly objevit v libovolné době, ale

vždy jen v určitém prostředí, jako výsledek přizpůsobení ve snaze o přežití. Ve skutečnosti však vznikají v různých prostředích (na souši, ve vzduchu i pod hladinou moře), ale jen v určité době. Objevují se současně u celé řady druhů, u nichž nedochází ke vzájemnému genetickému křížení.

A časové pořadí těchto evolučních změn je stejné jako pořadí tvůrčích impulsů v dějinách. Táž bytost, která inspirovala vznik rozetových oken u gotických katedrál, stvořila již v druhohorách květiny, motýly anebo paví ocas. Archanděl, který ve 12. století vnesl do stavitelství objev žebra, vytvaroval kdysi v prvohorách hrudní koš. Architekti vztyčují obelisky a sloupořadí z popudu téže bytosti, jež obdařila člověka vzpřímenou páteří a rostliny stonkem. Estetické formy se na celém světě zašpičatily a zaostřily ve 14. století, když se vrátil duch konce druhohor, období, kdy vše živé dostalo rohy. A bytosti, které kdysi stvořily ulity a lastury, vnesly do baroka zálibu v dekoraci z perel a mušlí.

Na stopě univerzálnímu zákonu

Do třetice se dotkneme ještě jedné záhady, za níž vytušíme působení andělů: duševního vývoje jednotlivce. Vývojová psychologie si všimla, že zhruba každých sedm let prochází lidská duše proměnou a objevují se vždy nové, pro každý věk typické duševní vlastnosti a schopnosti. Nedokáže však říci proč. Otevřme Tetrabiblos slavného učence 2. století Claudia Ptolemaia: sedm archandělů nás nepozorovaně vede životem a každých sedm let nás přednostně inspiruje jeden z nich.

Pořadí, ve kterém se střídají, opět souhlasí s dějinným pořádkem. Gabriel, Rafael, Anael... Bohyně lásky je tak zároveň bohyní období puberty jako úseku lidského života, romantických období v dějinách a geologické éry, kdy vznikly květiny, motýli, ptáci, zpěv, limbický systém mozku (centrum emocí) a zasnubní rituály zvířat. Díky tomu má lidská duše, pohlížejíc do svého vlastního nitra, schopnost vidět a pochopit dávno minulé i budoucí vývojové epochy dějin lidstva a Země.

Dějiny člověka (biografií), lidstva (kulturou) a Země (evolucí) prolíná univerzální zákon; je v nich nádherný pořádek! Tím pořádkem je tvořivé slovo, Logos, skrze které bylo stvořeno vše, co existuje – a hláskami Slova jsou jednotliví andělé. Nebeské chóry zpívají a jejich hudba vytváří světy. Tato neslyšitelná hudba je potravou ducha, hladovějícího po smysluplnosti, a může rozeznit nás všechny, je-li nástroj naší duše čistě naladěný.

Angelologie dějin

V sérii sedmi článků pro Phoenix si přiblížíme zvlášť každého ze sedmi archandělů. Ukážeme si, jakým způsobem se zjevuje lidské duši, jaké umělecké styly, filozofické ideje, náboženské kultury a společenské struktury inspiruje v dějinách a jak se jeho působením v pradávných dobách zemského vývoje vytvářely různé formy rostlin a živočichů.

V kostce shrnu výsledky patnáctiletého výzkumu, který jsem podrobně zdokumentoval na téměř tisíci stranách knihy „*Angelologie dějin. Synchronicita a periodicita v dějinách*“. Je to atlas archandělů. Jako první jsem v něm poukázal na to, že synchronismus není ojedinělý, ale systematický dějinný jev. Je to první důkaz o existenci historických rytmů, který obstál při rigorózních kontrolních studiích za pomoci počítačových metod. Objev těchto rytmů potvrdil přední slovenský chronobiolog Prof. Miroslav Mikulecký a před dvěma lety také jeden z otců chronobiologie, Prof. Franz Halberg z univerzity v Minnesotě. V roce 2002 bylo této problematice věnováno interdisciplinární kolokvium na Univerzitě Komenského v Bratislavě, v roce 2005 byla přednesena na univerzitách ve Vídni a v norském Trondheimu.

Po 700 letech od doby Tomáše Akvinského se na univerzitách o andělich znovu diskutuje jako o něčem skutečném. Je to slavnostní chvíle. Zvláště pro nás Slováky, Čechy a Slovany vůbec. Angelologie je živým důkazem toho, že Komenského sofiologická metoda (založená

na syntéze zjevení, rozumu a smyslové zkušenosti) není přežitkem minulosti, ale vlašťovkou budoucnosti. Vlašťovkou celostní slovanské vědy, po níž Slované podvědomě touží a která jednou přinese plody, o jakých se západní vědě ani nezdá.

Emil Páeš

Více o „Angelologii dějin“ najdete na www.sophia.sk. Kniha se prodává pouze zásilkově na adrese: A.L.L. Production, Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 09 28 51, fax: 234 09 28 13, predplatne@predplatne.cz.

TRITHEMIOVI 354-LETÍ DUCHOVÉ ČASU (ROK NÁSTUPU DO VLÁDY)

ANAEL	-2372	+108
ZACHARIEL	-2017	+463
RAFAEL	-1663	+817
SAMAEL	-1309	+1171
GABRIEL	-955	+1525
MICHAEL	-600	+1879
ORIFIEL	-246	+2234